

Geeti Amiris tale ved modtagelsen af Hørups Debatpris

Taler

Geeti Amiri
Forfatter, debattør og
lærerstuderende

Dato

1. oktober 2020

Sted

Borups Højskole, København

Tilbage i 2014, nogle uger efter jeg havde haft min debut i den offentlige debat i Politikens spalter, blev jeg ringet op af en afghansk kvinde.

Hun var et familiemedlem til den mand, jeg engang forelskede mig i, godt nok på dari, men som jeg drømte om at leve et dansk liv sammen med.

Det var dog ikke for at støtte mig eller trøste mig, at hun ringede. Det var for at forklare mig, hvad der var galt med mig. For sagen var den, ifølge hende, at jeg var en moderne kvinde, som ikke forstod min afghanske kultur og rødder.

Det var jo ikke det afghanske rygtesamfund, som havde gjort noget forkert ved at dømme mig. Jeg havde dømt mig selv ude ved at leve dansk.

Hendes ord faldt i en lind strøm af verbale lussinger, som var en fortsættelse af den syngende lussing, min familie og jeg fik, da min forlovelse blev med ti minutters varsel aflyst. Det afghanske miljø afviste mig, fordi jeg var en kvinde uden ære.

Jeg havde intet forkert gjort, men begået den største synd alligevel.

Jeg havde tilladt mig at følge mit hjerte.

Så mens majoritetssamfundet hyldede mig for at være en mønsterbryder, udkammede minoritetsmiljøet mig for at være en æresforbryder. Skæbnens ironi var til at føle på. Jeg husker, at jeg sad på mit pigeværelse i mit barndomshjem på Amager og græd min hjertesmerter ud, fordi jeg følte en uretfærdighed så stor.

Men den usolidariske afghanske kvinde tog fejl, for jeg var ikke en moderne kvinde. Jeg var bare mig selv. Jeg er Geeti. Jeg har aldrig glemt, at jeg er født i Kabul, men jeg har altid været lykkelig bevidst om, at jeg er formet af København.

Jeg har gjort det, som min mor var nødt til at gøre, før jeg kom til verden. Jeg har gjort det, som kvinder i min familie må gøre i fremtiden. Jeg er en kvinde, som har stået op for mine rettigheder. Min frihed til at leve, som jeg vil.

Min kamp for kvinders frihed til at leve et liv uden vold, til at elske den, de vil, til at klæde sig, som de vil, til at leve uden fordømmelse og løftede pegefingre, med familien i behold, med forsoningen som kompas, er ikke dansk, er ikke forkert, er ikke moderne. Den er en kamp for menneskerettighederne. Jeg kæmper for, at enhver kvinde af Danmark, uanset familienavn, skal kunne leve frit. Derfor er jeg enormt lykkelig og taknemmelig for at have fået denne fornemme pris.

Fordi min kamp for frigørelse har kostet mig dyrt. Og endnu mere har det kostet min familie. Specifikt min mor og min storebror.

Mens jeg har fortalt om min sjæls blå mærker, er det min mor, som har måttet leve med erkendelsen af at have svigtet sit barn, mens det afghanske miljø har udstødt hende for at være min mor. Mens jeg har fortalt om, hvordan jeg har rejst mig, efter volden slog mig omkuld, er det min storebror, som har fået genkaldt sin fortids dæmoner.

Hver gang spotlyset har skinnet på mig, har min familie siddet med skammen i mørket. Og alligevel har min familie stået last og brast med mig. Uden dem var jeg aldrig nået nogen steder.

Tak mor, og tak til Ali, som i dag stolt kalder sig for min storebror. Han er ikke med i dag, fordi han endnu har det svært med sin fortid, men han er med mig i ånden, som vores far er.

Jeg er også en enormt heldig kvinde. Til trods for mine prøvelser i mit relativt unge liv. Jeg havde Palle og Susanne i folkeskolen. Og de her to mennesker gav mig et støttende fundament, da mit barndomshjem gik i stykker. De lærte mig

at læse og skrive og regne, de lærte mig at reflektere og udtrykke mig. De er grunden til, at jeg ikke gik tabt.

Tak til jer. Jeg har dedikeret mig lærergerningen, fordi jeg vil gøre den forskel for udsatte børns liv, som I gjorde for mig. Men at være til i den offentlige debat, med mine præmisser, er jo ikke nemt.

Jeg er kvinde, med afghanske og muslimske rødder, men jeg er også offentligt ansat.

Eller dvs. sige, at jeg var offentligt ansat. Jeg har for nyligt været nødt til at sige op som lærer i Albertslund. Fordi min lærergerning og mit virke som meningsdanner ikke længere kunne forenes i Albertslund. Herregud. Tænk, at jeg turde at købe en billig andelslejlighed i det gamle Sydhavn, velvidende jeg er så rapkæftet. Men jeg håber sådan, at flere og flere lærere tør at tage bladet fra munden. Ikke kun på lærerværelset, men også i den offentlige samtale.

Berøringsangsten lever i bedste velgående i den danske folkeskole, og det er et svigt af børnene.

Jeg har vemodigt måtte sige farvel til Albertslund, men jeg vil aldrig sige farvel til min gerning som lærer. Jeg står fast på retten til at være en lærer med meninger, som jeg deler med hele Danmark.

Jeg håber, at mine kollegaer i den danske folkeskole forstår, at vi er til for alle børn, som har brug for dannelse og uddannelse. At de sammen med mig råber vagt i gevær på vegne af børn, som velfærdssolen aldrig skinner på. Jeg håber, at jeg kan være med til at ændre kursen for alle de børn, som overlades til velfærdslotteriet.

En indigneret lærer skal fremover være reglen, ikke undtagelsen.

Jeg vil gerne takke jer, som har troet på mig, ikke mindst min debatredaktør, Mads Kastrup, som altid med kyndige råd og solid vejledning styrker min tro på, at mine meninger er værd at læse.

Tak til juryen for at anerkende min kamp.

Til alle mine medsøstre, som er med mig her i salen og i ånden: Det er søstersolidariteten, som ændrer fremtiden til det bedre.

Ikke kvinder, der beskytter patriarkatets lænker.

Jeg har valgt at donere en del af beløbet, som følger med prisen, til kvindekrisecentret Danner.

Det tog min familie mange generationer at bryde voldens mønster, men ingen kvinde og intet barn i Danmark skal opleve vold. Danner kæmper dagligt for at bryde voldens mønster. Tak for jeres indsats. Jeg håber, at den forestående jul bliver noget nemmere for de mange voldsramte kvinder og børn, som i år må fejre julen på Danner.

Jeg vil her til slut gerne runde af med nogle ord af Tove Ditlevsen, som inspirerer mig til at skrive om de uperfekte børn i verdens lykkeligste land.

“Mit hjerte elsker alle de umuligste børn
De som ingen holder af og ingen kan forstå
Lyvebørn, stjælebørn og og løftbryderbørn
De børn som alle voksne folk er meget vrede på (...)”

Tak

Kilde

Geeti Amiris facebookprofil

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Takketale

Relateret

Christian Jensens tale til Geeti Amiri ved overrækkelsen af Hørups Debatpris
1. oktober 2020

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/geeti-amiris-tale-ved-modtagelsen-af-horups-debatpris>